

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 4 kwietnia 2016 roku (data stempla pocztowego) wniesionym do tut. Sądu powód J. A. wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. 1500 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 15 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty. Wniósł także o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że w dniu 8 kwietnia 2013 r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego powód odniósł obrażenia ciała w postaci urazu kręgosłupa szyjnego. W dniu 31 maja 2013 r. powód zgłosił pozwanej w ramach polisy nr (...) roszczenie o zapłatę świadczenia z tytułu trwałego uszczerbku na zdrowiu. Pozwana przyznała powodowi świadczenie w wysokości 6000 zł. W ocenie powoda kwota przyznana przez pozwaną towarzystwo została zaniżona. Powód podejmował próby polubownego rozwiązania sporu jednak bezskutecznie. Początek naliczania odsetek ustawowych wynika z faktu, iż pozwany przyznał powodowi zasądzone dotychczas świadczenie w dniu 14 czerwca 2013 r. (pозew k. 2-4)

W odpowiedzi na pozew z dnia 19 lipca 2016 r. pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazała, że wypłaciła powodowi kwotę 6000 zł tytułem zadośćuczynienia, która to kwota w jej ocenie rekompensuje doznane przez niego krzywdy. (odpowieź na pozew k. 52-54).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 8 kwietnia 2013 r. w W. na skrzyżowaniu ulic (...) doszło do zdarzenia drogowego, którego sprawcą był kierujący pojazdem L. o nr rej. (...) J. W., zaś poszkodowanym kierujący pojazdem M. o nr rej. (...) J. A.. (oświadczenie k. 8)

W dniu 10 kwietnia 2013 r. powód zgłosił się do Centrum Medycznego (...). Lekarz ortopeda przeprowadzający konsultację stwierdził, iż w wyniku wypadku doszło do skręcenia i naderwania odcinka szyjnego kręgosłupa oraz zalecił zastosowanie kołnierza ortopedycznego. Badanie RTG kręgosłupa szyjnego przeprowadzone w dniu 10 kwietnia 2013 r. wykazało, iż doszło do zniesienia naturalnej lordozy szyjnej. (dokumentacja medyczna k. 9-10)

W wyniku konsultacji medycznej przeprowadzonej w dniu 8 maja 2013 r. powód został skierowany na rehabilitację. Powód odbywał zabiegi rehabilitacyjne w okresach od 28 sierpnia 2013 r.-23 września 2013 r. oraz od 23 września 2013 r.-22 października 2013 r.

Powód J. A. w dniu wypadku był ubezpieczony przez pracodawcę Stowarzyszenie (...) w W. w ramach grupowego ubezpieczenia na życie zawartego z pozwaną Towarzystwem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W., potwierdzone polisą nr (...) (bezsporne)

W dniu 31 maja 2013 r. powód zgłosił pozwanej roszczenie o zapłatę z tytułu trwałego uszczerbku na zdrowiu (pismo k. 41-43).

Decyzją z dnia 14 czerwca 2013 r. pozwana przyznała powodowi kwotę 6000 zł odpowiadające 4 % trwałego uszczerbku na zdrowiu (decyzja k. 44).

Pismem z dnia 5 grudnia 2013 r. pozwana odmówiła powodowi dopłatę kwoty 1500 zł w związku z poniesionym przez powoda trwałym uszczerbkiem. (pismo k. 45)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych wyżej dokumentów, w tym dowodu z opinii biegłego sądowego w dziedzinie ortopedii i traumatologii.

W przedmiocie dowodu z dokumentów żadna ze stron nie zakwestionowała ich prawdziwości, a Sąd analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dopatrywał się okoliczności mogących skutkować powstaniem wątpliwości, co do ich prawdziwości. Dokumenty te stanowiły przydatny materiał dla ustalenia stanu faktycznego w sprawie.

Sąd dopuścił również dowód z opinii biegłego sądowego lekarza ortopedy na okoliczność ustalenia rozmiaru trwałego uszczerbku na zdrowiu powoda w związku z odniesionymi obrażeniami w dniu 8 kwietnia 2013 r. z uwzględnieniem czasu i sposobu leczenia oraz aktualnego stanu zdrowia.

Biegły sądowy w przedłożonej do akt sprawy opinii wskazał, że powód doznał stałego uszczerbku na zdrowiu, kwalifikowanego według Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w wysokości: 3 % z powodu ograniczenia ruchomości kręgosłupa szyjnego oraz 2 % z powodu powstania urazowych zespołów korzeniowych o charakterze mieszanym. Łączna wysokość uszczerbku na zdrowiu z powodu wypadku w dniu 8 kwietnia 2013 r. wynosi u J. A. 5 %.

Sąd Rejonowy uznał, że opinia biegłego została sporządzona w sposób profesjonalny, przez osobę posiadającą odpowiednie kwalifikacje, na podstawie dokumentacji lekarskiej i badania powoda. Sama opinia jest zwięzła i precyzyjna oraz zawiera spójne, logiczne i przekonująco uargumentowane uzasadnienie i została przez Sąd oceniona jako dowód w pełni wiarygodny. Z tych też względów Sąd uznał ją za pełnowartościowy materiał dowodowy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

Strona powodowa swoje roszczenie wywodziła ze zdarzenia drogowego mającego miejsce w dniu 8 kwietnia 2013 r., za którego skutki odpowiedzialność ponosi pozwane towarzystwo.

Należy wskazać, iż pozwana nie kwestionowała zasady swojej odpowiedzialności wypłacając na rzecz powoda zadośćuczynienie w kwocie 6000 zł. Spór między stronami dotyczył wysokości dalszego zadośćuczynienia.

Przepis art. 444 § 1 k.c. przewiduje, że w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Natomiast art. 445 § 1 k.c. pozwala w takich wypadkach na przyznanie poszkodowanemu odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, czyli szkodę niemajątkową, wyrażającą się w doznanym bólu, cierpieniu, ujemnych doznaniach psychicznych. Zgodnie z ugruntowanym w doktrynie i orzecznictwie poglądem zadośćuczynienie stanowi sposób naprawienia szkody niemajątkowej na osobie wyrażającej się krzywdą w postaci doznanych cierpień fizycznych i psychicznych. Inaczej niż przy odszkodowaniu, w przypadku zadośćuczynienia, ustawodawca nie wprowadza jasnych kryteriów ustalania jego wysokości. Wskazuje jedynie, iż suma przyznana z tego tytułu winna być odpowiednia.

W judykaturze i piśmiennictwie podkreśla się, że zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny i jako takie musi mieć odczuwalną wartość ekonomiczną, jednocześnie nie może być nadmierne. Wskazuje się na potrzebę poszukiwania obiektywnych i sprawdzalnych kryteriów oceny jego wysokości, choć przy uwzględnieniu indywidualnej sytuacji stron (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 września 2002 roku, IV CKN 1266/00, LEX 80272). **Do podstawowych kryteriów oceny w tym zakresie zalicza się stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, trwałość obrażeń, prognozy na przyszłość, wiek poszkodowanego, skutki w zakresie życia osobistego oraz zawodowego, konieczność wyrzeczenia się określonych czynności życiowych, korzystania z pomocy innych osób, czy wreszcie stopień przyczynienia się poszkodowanego i winy sprawcy szkody** (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 czerwca 1968 roku, I PR 175/68, OSNCP 1968, nr 2, poz.37; Sąd Najwyższy w uchwale pełnego składu Izby Cywilnej z dnia 8 grudnia 1973 roku, III CZP 37/73, OSNCP 1974, nr 9, poz.145; Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 września 2002 roku, IV CKN 1266/00, niepubl; Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 sierpnia 1980 roku, IV CR 238/80, OSNCP 1981, nr 5, poz.81; Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 30 stycznia 2004 roku, I CK 131/03, OSNC 2004 r., nr 4, poz.40).

Zważyć przy tym należy, iż doznanej przez poszkodowanego krzywdy nigdy nie można wprost, według całkowicie obiektywnego i sprawdzalnego kryterium przeliczyć na wysokość zadośćuczynienia. Charakter szkody niemajątkowej decyduje, bowiem o jej niewymierności (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 lutego 2000 roku, III CKN 582/98, niepubl.), zaś pojęcie „odpowiedniej sumy zadośćuczynienia” użyte w art. 445 § 1 k.c. ma charakter niedookreślony (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 września 2001 roku, III CKN 427/00, LEX 52766). Dlatego też w orzecznictwie wskazuje się, że oceniając wysokość należnej sumy zadośćuczynienia sąd korzysta z daleko idącej swobody (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 lipca 2000 roku, II CKN 1119/98, LEX 50884). Ustawodawca nie wprowadza, bowiem żadnych sztywnych kryteriów ustalania wysokości zadośćuczynienia, pozostawiając to zagadnienie w całości uznaniu sędziowskiemu.

Kryterium pozwalającym na pewną obiektywizację rozmiaru szkody doznanej przez J. A. stanowi w niniejszej sprawie stopień uszczerbku na zdrowiu, który wynosi łącznie 5%. Powód doznał skręcenia i naderwania odcinka szyjnego kręgosłupa.

W wyniku doznanych obrażeń u powoda niezbędne okazało się zastosowanie kołnierza ortopedycznego oraz uczęszczania na rehabilitację przez okres dwóch miesięcy.

Mimo podjętego leczenia oraz zabiegów rehabilitacyjnych powód nie wrócił i nie wróci nigdy do sprawności sprzed wypadku.

Ustalając, zatem rozmiar szkody Sąd wziął pod uwagę wielkość procentowego uszczerbku na zdrowiu, oraz rozmiar cierpień fizycznych i psychicznych związanych z doznanymi obrażeniami i następstwa wypadku. Jednocześnie, należy mieć na uwadze, iż zadośćuczynienie powinno być umiarkowane i utrzymane w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa.

W piśmie z dnia 5 grudnia 2013 r. pozwana wskazała, iż z uwagi na 4 % trwały uszczerbek na zdrowiu pozwanemu należy się zadośćuczynienie kwocie 6000 zł (1500 zł za każdy 1 % uszczerbku). Tutejszy Sąd, mając na względzie opinię powołanego w sprawie biegłego, który trwały uszczerbek na zdrowiu powoda określił na 5% uznał, iż w pełni zasadne jest roszczenie powoda, który domaga się zapłaty kwoty 1500 zł tytułem 1 % trwałego uszczerbku na zdrowiu poniesionego w wyniku zdarzenia drogowego mającego miejsce w dniu 8 kwietnia 2013 r.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, sąd uznał, że należne jest dalsze zadośćuczynienie w kwocie dochodzonych przez powoda 1500 zł, ponad wypłacone w kwocie 6000 zł.

W przedmiotowej sprawie powód domagał się odsetek ustawowych od dnia 15 czerwca 2013 r. Data ta związana jest z datą z jaką pozwana przyznała pierwotnie powodowi kwotę 6000 zł tytułem zadośćuczynienia. W ocenie Sądu w pełni zasadne jest przyjęcie, iż pozwana pozostawała względem powoda w zwłoce od tego czasu odnośnie nieuiszczonej wówczas kwoty 1500 zł. Tym samym w punkcie I wyroku Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1500 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty.

W punkcie II wyroku zawarto orzeczenie o kosztach procesu. Zgodnie z normą wyrażoną w art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik procesu, pozwany był stroną przegrywającą proces, albowiem roszczenie powoda podlegało oddaleniu jedynie w nieznaczej części roszczenia odsetkowego. W związku z tym pozwany powinien zwrócić powodowi koszty procesu, na które składały się: opłata od pozwu w wysokości 75 zł, koszty zastępstwa procesowego dla profesjonalnego pełnomocnika w kwocie 360 zł, której wysokość została ustalona na podstawie § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 2 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w brzmieniu obowiązującym w dacie wszczęcia postępowania oraz opłata skarbową od pełnomocnictw w kwocie 17 zł.

W punkcie III wyroku Sąd nakazał pobrać od przegrywającego sprawę pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie kwotę 594,44 zł tytułem zwrotu kosztów tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa w związku z rachunkiem złożonym przez powołanego w sprawie biegłego.

Mając na względzie powyższe orzeczono jak w sentencji.

Z. ądzenie wykonawcze:

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanej